

عنوان مقاله:

کاربرد اصل عدم تبرع در الزامات خارج از قرارداد با تاکید بر رویه قضایی

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم انسانی و مطالعات اجتماعی ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

علی کردی اردکانی - کارشناس ارشد حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

خلاصه مقاله:

با در نظر گرفتن میل انسان به حفظ اموال خود که از دیرباز در وی وجود داشته، هرگاه انسان مالی از خود را به دیگری تسلیم می کرد، به استردادمال تمایل داشت. این میل به صورت تدریجی از عرف به حیطه قانون وارد شد. به طوری که در قانون مدنی فرانسه این موضوع اینگونه مقرر گردید که: هر پرداخت مستلزم وجود دینی است، کسی که بدون داشتن دین مالی را پرداخته است میتواند استرداد کند. در حقوق ایران نیز با تغییر عبارت ((مستلزم وجود امین است)) به ((ظاهر در عدم تبرع است)) این عملکرد و تمایل ذاتی انسان را که از عرف وارد قانون مدنی فرانسه شده بود، مورد اقتباس قرار داد. اما نظر به برداشت های متفاوت و کاملاً متضاد از ماده ۲۶۵ قانون مدنی که منتج به صدور آراء متضاد در محاکم دادگستری گردیده است. بررسی کاربرد اصل عدم تبرع در نظام حقوقی و قضایی ایران ضمن تاکید بر رویه قضایی حاکم و پرهیز است صرف نظریه پردازی و مباحثات تئوریک ضروری و اجتنابناپذیر است که در این خصوص با دو چالش پیش روی موجود است؛ اول مرحله تبرعی یا عدم تبرعی بودن پرداخت، دوم مدیون بودن یا مدیون نبودن پرداختکننده که قصد تبرع هم ندارد. در این تحقیق که به صورت توصیفی - تحلیلی صورت گرفته در بررسی مسائل مطرح شده، این نتایج را منعکس نموده که: پرداخت یا تسلیم مال ظهور در عدم تبرع دهنده مال دارد. بنابر عقیده و رویه قضایی غالب، بار اثباتی و ارائه دلیل جهت عدم استرداد مال بر عهده گیرنده مال است. نمی توان گفت ماده ۲۶۵ قانون مدنی گویای مدیونیت دهنده مال است. در تفسیر دو قسمت اول و دوم ماده مذکور، حکایت از تاکید قسمت دوم بر حق استرداد دهنده بدون قصد تبرع دارد نه حکایت از اثبات عدم مدیونیت توسط وی.

کلمات کلیدی:

قصد تبرع، عدم تبرع، الزامات قراردادی، الزامات غیر قراردادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1747628>

